

og derved ere vi altsaa nu komne til det Resultat, at Rigsdagen skal vedtage et Statslaan til en Kurs og en Rente, der betyder en 7—8 Mill. Kr. mere end ved det sidste faste Statslaan, et Laan, som i Kurstab koster os 2—3 Mill. Kr. mere, end det vilde have kostet i Fjor Foraar, hvis man havde grebet det rette Øjeblik, og som betyder ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere i aarlig Forrentning, et Statslaan, der, som jeg tidligere har tilladt mig at paavise, er dyrere end den senere Tids kommunale Laan, og som ligeledes er dyrere, end hvad vore to Nabolande, Norge og Sverige, have opnaaet. Det Blad, som jeg citerede før, „Børsen“, som jo er et finansielt Fagblad, skriver herom — jeg kan forhaabentlig med den højtærede Formands Tilladelse anføre det —: „Vore nærmeste Nabolande — Sverige og Norge — have i Fjor begge afsluttet Laan paa langt gunstigere Vilkaar, og vi vilde herhjemme have kunnet opnaa dem mindst lige saa gode. Det gunstige Øjeblik er imidlertid uhjælpelig gledet os af Hænde, og tilbage er kun den bitre Erkendelse, som jo — hvor sund den end er — desværre ikke skaffer os de ikke ganske faa Millioner tilbage, som de ringere Vilkaar kapitaliserede løbe op til for Statskassen“. Saaledes udtaler Organet for Finansverdenen her i Danmark sig angaaende den højtærede Finansministers Manøvre i denne Sag, og jeg vil da tillade mig atter at fremhæve, at det er en ydmygende og uværdig Stilling, som vort Land finansielt set kommer ind i, naar dette Lovforslag er vedtaget.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) udtalte forleden, at Rigsdagen nu ikke uden at skade Landets Prestige kunde nægte dette Laan. I Virkeligheden tror jeg, at det modsatte vil være Tilfældet; jeg tror, at Landets Prestige kun kunde vinde ved, at Rigsdagen blev enig om at sige: Dette lade vi os dog ikke byde, saa dybt ere vi dog endnu ikke sunkne herhjemme, finansielt set, at vi finde os heri. Selv om vi saa ved denne Lejlighed skulde komme til at ofre en Minister, forekommer det mig, at den højtærede Finansminister ikke har gjort Landet saa store Tjenester — tværtimod —, at vi ikke nok skulde kunne bære det Tab. Og skulde det vise sig, at den højtærede Regering vilde staa solidarisk med sin Finansminister, kunde vi saamænd ogsaa godt komme udover det Tab. Men de Herrer af Fler-tallet med den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) i Spidsen holde først og fremmest paa deres Regering; den ærede Ord-

fører drev det i Gaar saa vidt, at han takkede sin Finansminister, fordi han var kommen med dette Laanetillbud. Det lader altsaa til, at Regeringen og Finansministeren skulle gaa fremfor selve Landet, fremfor de Interesser, som vi have, saa maa det gaa med Landet, som det vil. Og selv det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard), som var Ordfører for en af Højregupperne, holder ogsaa paa Regeringen i denne Sag, skønt han ved første Behandling udtalte, at han havde en flov Fornemmelse ved at skulle stemme for dette Lovforslag. Vi Socialdemokrater kunne og ville ikke være med til at stemme for dette Lovforslag, og jeg skal tillade mig at anbefale mine Meningsfæller at afholde sig fra at stemme; vi lægge Ansvaret i denne Sag og for den ødelæggende Laanepolitik over paa de Herrer selv. Denne Laaneaffære vil sammen med de Skattelove, som de Herrer nok faa vedtaget, selv om der i Øjeblikket viser sig nogle Hindringer derfor, danne en passende Krone paa den Letsindighedens Politik, som Regeringen og det ærede Flertal have drevet her i Landet.

Røde: Siden første Behandling af dette Lovforslag er der ikke sket noget, som kunde forandre Synspunktet overfor Lovforslaget. Naar den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) vilde give det Indtryk af, at Udvalgsbehandlingen havde godtgjort, at den højtærede Finansminister havde givet gode Grunde for nu at slutte sit Laan, at han havde faaet det saa billigt, som det overhovedet var muligt, og at han ikke tidligere havde kunnet faa noget bedre Laan, kan intet være mere fejlagtigt end denne Fremstilling. Udvalgsbehandlingen af dette Lovforslag gav det tristeste Billede af et finansielt Tilbagetogs Politik, et fortsat Nederlags Politik. For 100 Aar siden, i 1812, fandt der et lignende Tilbagetog Sted, som endte et Herredømme og begravede det i Sneen. Finansielt har den højtærede Finansministers Politik ikke paa nogen Maade været mere glimrende end dette Nederlagstilbagetog. Naar den ærede Ordfører virkelig vil driste sig til at sige, at det Laan, som nu optages, ikke kunde være stiftet bedre tidligere, forekommer det mig, at den ærede Ordfører derigennem nedsætter den danske Stat paa en ganske utilbørlig Maade, thi det er dog dristigt at ville paastaa, at den danske Stat ikke skulde kunne faa Laan, der vare saa gode, som Sverige fik dem, som Norge har faaet dem, som Holland